

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Salajkou, LL.M.
sídlem Hlubočeská 1156/38b, 152 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č. j. 446/19/5300-22442-707666

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 1. 2019, č. j. 446/19/5300-22442-707666, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22. 3. 2019, č. j. 11859/19/5300-22442-70766, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 456 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta Mgr. Radka Salajky, LL.M., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 14. 11.

2018, č. j. 1970595/17/3306-52525-705111, č. j. 1970657/17/3306-52525, č. j. 1970771/17/3306-52525-705111, č. j. 1970781/17/3306-52525-705111, č. j. 1970788/17/3306-52525-705111, č. j. 1970795/17/3306-52525-705111, č. j. 1970806/17/3306-52525-705111, č. j. 1970820/17/3306-52525-705111, č. j. 1970824/17/3306-52525-705111, č. j. 1971143/17/3306-52525-705111, č. j. 1971159/17/3306-52525-705111, č. j. 1971170/17/3306-52525-705111, č. j. 1971202/17/3306-52525-705111, č. j. 1971311/17/3306-52525-705111, č. j. 1971324/17/3306-52525-705111, č. j. 1971380/17/3306-52525-705111, č. j. 1971408/17/3306-52525-705111, č. j. 1971453/17/3306-52525-705111, č. j. 1971528/17/3306-52525-705111 a č. j. 1971543/17/3306-52525-705111, a platební výměr ze dne 14. 11. 2018, č. j. 1972162/17/3306-52525-705111.

2. Těmito rozhodnutími správce daně doměřil žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“); podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zpráv o daňové kontrole ze dnů 9. 11. 2017, daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden, březen až září 2013, leden až duben, červen, červenec, září až prosinec 2014 leden a březen 2015, v souhrnné výši 5 286 074 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále ve výši 1 057 204 Kč, a dále žalobci vyměřil za zdaňovací období únor 2015 nadměrný odpočet ve výši 7 201 Kč.
3. Správce daně tak žalobci neuznal odpočet žalobce na DPH na výstupu, uplatněný žalobcem v předmětných zdaňovacích obdobích, neboť dle názoru správce daně u žalobce vyvolávaly pochybnosti v souhrnných hlášeních uvedené dodávky zboží (mokrosolené kůže) od dodavatelů žalobce (společností Betunada s.r.o., Zenodocal s.r.o. a Marginal s.r.o., dále také „dodavatelé žalobce“), kteří dle správce daně byli součástí řetězce transakcí, vykazujícího znaky daňového podvodu, neboť v obchodech, probíhajících podezřelým způsobem s dodavateli žalobce, kteří se v průběhu daňových kontrol stali pro místně příslušné správce daně nekontaktními, u těchto daňových subjektů není možno ověřit plnění jejich daňových povinností, avšak žalobce si DPH, zaplacenou z mokrosolených kůží na vstupu od své daňové povinnosti odečetl. Žalobce tyto pochybnosti (přes výzvy k prokázání skutečnosti dle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 daňového řádu) v rámci daňové kontroly neodstranil, a proto správce daně dospěl k závěru, že žalobce o záměru neodvést DPH na straně jeho dodavatele přinejmenším mohl vědět a přitom neučinil adekvátní opatření, která lze po něm rozumně požadovat, aby účasti na podvodném jednání předešel.
2. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s právním závěrem správce daně, neboť po posouzení všech kontrolních zjištění správce daně (včetně hodnocení zjištěných skutečností správcem daně a žalobcem doložených důkazních prostředků) dospěl (ve shodě se správcem daně) rovněž k závěru, že obchodní transakce zúčastněných subjektů nevykazují znaky standardního obchodního vztahu. Žalovaný (s odkazem na závěry z judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU, z níž v úvodní části obsáhle cituje za účelem vytvoření právního rámce následného posouzení) se proto zaměřil na posouzení, zda předmětné obchodní transakce splňují znaky podvodného jednání na DPH, tzn. zda: 1) existuje podvodný řetězec subjektů a chybějící daň; 2) existují objektivní okolnosti svědčící o vědomosti žalobce o podvodném jednání (tzv. vědomostní test); a 3) byla žalobcem přijata veškerá opatření, která po něm mohou být s ohledem na konkrétní okolnosti případu rozumně vyžadována, aby tak zajistil svou neúčast na daňovém podvodu.

3. Ve vztahu k otázce ohledně existence podvodného řetězce žalovaný (na základě podrobného popisu dodavatelsko-odběratelských řetězců k žalobcem obchodovanému zboží) dospěl ke zjištění, že žalobci poskytovali mokrosolené kůže jeho dodavatelé, kteří však tyto kůže odebírali přinejmenším v jednom případě od subdodavatelů, jehož žalobce osobně znal a věděl, že se jedná o obchodníka s mokrosolenými kůžemi, žalobce byl přímo přítomen při převzetí kůží od tohoto subdodavatele, avšak přesto kůže nakupoval zprostředkovaně, prostřednictvím svých dodavatelů. Zároveň subdodavatelé žalobce vždy uvedli, že za dodavatele žalobce (tři výše uvedené společnosti) objednával a přebíral zboží žalobce. Žalovaný shodně se správcem daně konstatoval, že posuzované transakce vykazují znaky podvodného jednání, a to kvůli nestandardnostem v posuzovaném řetězci. Pokud jde o identifikaci chybějící daně, žalovaný na základě zjištění správce daně vzal za prokázané, že dodavatelé žalobce jsou pro místně příslušného správce daně nekontaktní a nelze tedy postavit najisto, zda daň byla přiznána a řádně odvedena. Správce daně přitom identifikoval okolnosti, které z dodavatelů žalobce činí subjekty, u nichž lze důvodně předpokládat, že byly vedeny za účelem podvodného vylákání odpočtu na DPH. Žalobce jako následující člen řetězce uhradil mokrosolené kůže, včetně DPH, které si následně chtěl odepsat. Žalovaný proto uzavřel, že v řetězci, jehož byl žalobce součástí, došlo k podvodu, jelikož existence chybějící daně u článků v tuzemsku byla v případě dodavatelů žalobce prokázána.
4. Žalovaný dále vymezil celkem celou řadu objektivních okolností, svědčících o možnosti žalobce dozvědět se o podvodném jednání. Za podezřelou okolnost považoval žalovaný v první řadě to, že k navázání spolupráce mezi žalobcem a jeho dodavatelem došlo tak, že dodavatelé žalobce sami zkontaktovali žalobce s nabídkou výhodného obchodu, přičemž za všechny tři korporace jednaly stejné osoby – Š. Š. a R. Ž. Dále označil žalovaný za podezřelou okolnost také skutečnost, že žalobce si neověřoval plné moci, které byly uděleny Š. Š. a R. Ž. jednatelem jednotlivých dodavatelů žalobce (tyto dvě osoby nebyly jednatelem ani v jednom z dodavatelů žalobce, jednaly na základě plné moci), přičemž žalobce se nikdy s jednatelem jeho dodavatelů nesešel a tito jednatele neměli povědomí o obchodech jejich korporací s mokrosolenými kůžemi s žalobcem. Za objektivní okolnost svědčící o možnosti žalobce dozvědět se o podvodném jednání považoval žalovaný taktéž skutečnost, že žalobce si dostatečně neověřoval své dodavatele. Dodavatelé žalobce přitom měli sídla na virtuálních adresách, neměli povolení k obchodování s vedlejšími živočišnými produkty od Státní veterinární správy, všechny tři korporace byly taktéž založeny velmi krátce před zahájením obchodování s žalobcem a nezveřejňovaly v průběhu svého působení účetní závěrky. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že dle výpovědi subdodavatelů žalobce měl žalobce zastupovat při jednání s těmito subdodavateli své dodavatele a jednat jejich jménem. Objektivní okolností byla dle žalovaného taktéž absence jakýchkoliv písemných smluv mezi žalobcem a jeho dodavatelem, ačkoliv obchody mezi nimi a žalobcem dosahovaly částek milionů Kč. Další podezřelou objektivní okolností měl podle žalovaného být způsob plateb žalobce za obdržené zboží – v případě společnosti Marginal s.r.o. totiž přecházela platba žalobce platbě této společnosti jejímu subdodavateli, v případě zbylých dvou dodavatelů platil žalobce v hotovosti i vysoké částky. Nepominutelnou objektivní okolností pak dle žalovaného byla taktéž skutečnost, že žádný z dodavatelů žalobce neměl povolení k nakládání s vedlejšími živočišnými výrobky od Státní veterinární správy a účelově do obchodních dokumentů s žalobcem uváděli jako přepravce společnost, která tímto povolením disponovala, ačkoliv tato společnost dopravu dle zjištění správce daně vůbec neprováděla, o čemž žalobce věděl.

5. V neposlední řadě žalovaný zkoumal, zda žalobce přijal veškerá opatření, která po něm mohou být s ohledem na konkrétní okolnosti případu rozumně vyžadována, aby tak zajistil svou neúčast na daňovém podvodu, přičemž dospěl k závěru, že tak žalobce neučinil. Žalobce dle žalovaného na rizika naprosto rezignoval, když nedisponoval ani plnou mocí, udělenou dodavateli žalobce jejich zástupcům, Š. Š. a R. Ž., neuzavíral písemně žádné smlouvy, ač ho s „výhodnou“ nabídkou oslovili sami dodavatelé, věděl, že dodavatelé mají zboží od stejného polského subdodavatele, se kterým již žalobce dříve obchodoval, avšak blíže tuto skutečnost neprověřil, a nečinil ani žádné prověření v souvislosti s prokazatelným zakrýváním údajů o oprávnění nakládat s údaji o registraci u Státní veterinární správy.
6. S ohledem na skutečnost, že ze shromážděných důkazních prostředků jednoznačně vyplynulo, že žalobce své povinnosti učinit veškerá rozumná opatření nedostál, konstatoval žalovaný, že neunesl důkazního břemene, neboť právě on měl v řízení s odkazem na § 92 odst. 3 daňového řádu předložit relevantní důkazní prostředky, ze kterých by vyplývalo, že jednal v dobré víře a učinil veškerá rozumná opatření, které lze od něj rozumně očekávat, aby se vyhnul účasti na podvodném jednání.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
8. Žalobce v první řadě namítá formální vady rozhodnutí žalovaného, neboť více než v polovině rozhodnutí správce daně, uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí jako rozhodnutí, která se žalovaným potvrzují, je chyba v čísle jednacím těchto rozhodnutí správce daně.
9. Žalobce dále uvádí, že žalovaný vykládá pojem podvodu na DPH bez zohlednění trestněprávní úpravy daňového podvodu, stejně jako trestněprávních zásad.
10. Žalobce tvrdí, že žalovaný ani správce daně neunesli své důkazní břemeno ohledně prokázání účasti žalobce na daňovém podvodu. Zpochybňování běžné obchodní praxe žalobce bylo dle žalobce ze strany žalovaného pouze ničím nepodloženými domněnkami a spekulacemi. Žalobce následně opakovaně popsal průběh obchodování se svými dodavateli, přičemž uvedl, že na těchto obchodech nebylo vůbec nic podezřelého.
11. Žalobce reklamuje závěry žalovaného o účasti žalobce na daňovém podvodu z důvodu nedostatečné obezřetnosti při přijetí opatření k předejití účasti na daňovém podvodu, přičemž však vychází z judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu, která se stala aktuální až po uzavření předmětných obchodů a neměla by tedy být retroaktivně používána v neprospěch žalobce. Dle žalobce je jediným dostupným mechanismem, jak předejít účasti na daňovém podvodu, v českém právním prostředí registr spolehlivých plátců DPH, v němž si žalobce své dodavatele před zahájením obchodování s nimi, ověřil. To, že se dodavatelé žalobce stali nespolehlivými plátcí DPH až po ukončení obchodní spolupráce mezi žalobcem a těmito dodavateli, pak dle žalobce nemůže být přikládáno jemu k tíži. Žalobce také popírá, že by jakkoliv jednal za své dodavatele nebo je nějak zastupoval – ostatně k tomu ani neměl oprávnění.
12. Žalobce následně opakuje své závěry, vyjádřené v odvolání proti rozhodnutím správce daně, kterými zpochybňuje relevanci jednotlivých objektivních okolností, zjištěných správcem daně. Dle žalobce tak není nic podezřelého (ve smyslu indicie o existenci

daňového podvodu) na tom, že Š. Š. a R. Ž. jednali za více než jednu korporaci, tyto nezveřejňovaly účetní závěry účetní závěrky, byly založeny jako ready-made společnosti krátce před zahájením obchodní spolupráce s žalobcem nebo že měly virtuální sídlo. Stejně tak není podezřelou okolností to, že jednatele společností mají trvalý pobyt hlášen v jiném kraji, než je hlášeno sídlo společnosti, že žalobce jednal se zástupci jeho dodavatelů na základě plné moci. Ani skutečnost, že dodavatelé žalobce nedisponovali žádnými personálními a materiálními zdroji nebo absence provozovny není dle žalobce nijak podezřelou okolností u společností, zabývajících se obchodní činností. Nadto ani žalobce nemá jak si dispozici svých dodavatelů materiálními zdroji ověřit. Konečně dle žalobce skutečnost, že jeho dodavatelé nebyli registrováni u Státní veterinární správy, nesvědčí o účasti na daňovém podvodu a ani o tom nesvědčí to, že tito dodavatelé nedisponovali reklamou či internetovými stránkami, obzvláště pokud se jedná o společnosti, které byly založeny nedávno.

13. Podle žalobce pak také není rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné z hlediska výše neodvedené daně, protože z tvrzení žalovaného vyplývá, že dodavatelé žalobce nějakou DPH odvedli, avšak nebylo možno ověřit, že se jedná o DPH z obchodů, uzavřených s žalobcem.
14. Konečně žalobce poukazuje na opomenuté důkazy v podobě neprovedených svědeckých výpovědí, které žalobce v daňovém řízení navrhl, a které žalovaným nebyly provedeny, ač byly způsobilé objasnit standardní postup předmětného obchodování a vyvrátit tak domněnky žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a obsah dalších podání

15. Žalovaný s ohledem na povahu žalobních námitek ve vyjádření k napadenému rozhodnutí toliko setrvává na své argumentaci, vyjádřené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Krajský soud uvádí, že v dalším řízení před soudem následně žalobce i žalovaný učinili velké množství dalších podání (vyjádření žalobce ke změně žalobou napadeného rozhodnutí, učiněné dne 10. 4. 2019, replika žalobce, učiněná dne 4. 6. 2019, vyjádření žalovaného k podání žalobce ze dne 10. 4. 2019, učiněné dne 5. 6. 2019, reakce žalobce na vyjádření žalovaného ze dne 5. 6. 2019, učiněná dne 4. 9. 2019, vyjádření žalovaného k replice žalobce ze dne 4. 6. 2019, učiněné dne 1. 11. 2019, triplicka žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 1. 11. 2019, učiněná dne 6. 4. 2020, vyjádření žalovaného k triplice žalobce ze dne 6. 4. 2020, učiněné dne 1. 7. 2020, a konečně finální replika žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 1. 7. 2020, učiněná dne 11. 8. 2020), přičemž ve všech podáních dochází k recyklaci stejných, pouze jinak formulovaných argumentů, nebude krajský soud z důvodů procesní ekonomie tato podání rekapitulovat jednotlivě, nýbrž shrne podstatnou argumentaci, učiněné účastníky řízení v těchto podáních, nad rámec argumentů, vyjádřených již v žalobě proti napadenému rozhodnutí na straně jedné a odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. vyjádření žalovaného k žalobě, na straně druhé.
17. Žalobce v první řadě rozporuje postup žalovaného, kterým tento vydal rozhodnutí o opravě zjevných vad napadeného rozhodnutí. Dle žalobce se jedná o nezákonný postup, neboť opravy se týkaly vad ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle žalobce jednal svévolně, povaha opravy nepředstavuje opravu zjevných chyb v psaní, a nadto by mohlo celé rozhodnutí být považováno za nicotné právě proto, že oprava se týká výroku napadeného rozhodnutí. Nadto žalobce uvádí, že nemohlo dojít k opravě zjevných vad v napadeném rozhodnutí, neboť touto opravou bylo zasaženo do právní sféry žalobce.

Konečně k této žalobní námitce žalobce uvádí, že vydání rozhodnutí k opravě zjevných chyb bylo v rozporu s § 104 odst. 2 daňového řádu vydáno po lhůtě ke stanovení daně, pročez je vydání tohoto rozhodnutí nepřípustné.

18. Dalším argumentem žalobce, nad rámec argumentace, vyjádřené již v žalobě proti napadenému rozhodnutí, je že žalovaný v napadeném rozhodnutí účelově zkresluje některé skutečnosti, které byly zjištěny v průběhu daňového řízení, například množství a výši plateb žalobce za mokrosolené kůže v hotovosti.
19. Žalobce v průběhu řízení před správním soudem poukázal na skutečnost, že krajský soud vyhověl žalobám žalobce v řízeních o žalobách proti žalovanému, vedených u krajského soudu pod sp. zn. 29 Af 19/2018 a 29 Af 20/2018, přičemž v prvním ze jmenovaných rozhodoval soud o skutkově stejných okolnostech, a napadená rozhodnutí žalovaného zrušil.
20. Žalovaný ve svých podáních uvádí v první řadě to, že nesouhlasí s tvrzením, že by jeho rozhodnutí o opravě zjevných vad napadeného rozhodnutí bylo nezákonné, nepřezkoumatelné, vnitřně rozporné či dokonce nicotné. Z výroku napadeného rozhodnutí bylo i před vydáním opravného rozhodnutí zjevné, která rozhodnutí správce daně byla žalovaným přezkoumávána, chyba spočívala pouze v absenci určitých číslic čísel jednací 10 přezkoumávaných platebních výměrů správce daně a záměně číslice u 1 přezkoumávaného platebního výměru. Tyto platební výměry přitom byly řádně identifikovány ve vymezení předmětu odvolání, předcházejícím samotný výrok napadeného rozhodnutí. Z výroku napadeného rozhodnutí je dle žalovaného zcela zjevné, o jakých povinnostech žalobce žalovaný rozhodoval, a že toto rozhodnutí povinnosti žalobci zakládá, proto není rozhodnutí správce daně vnitřně rozporné nebo právně či fakticky neuskutečnitelné, proto ani nemůže být nicotné.
21. Zároveň žalovaný uvádí, že rozhodnutí o opravě zjevných vad nemohlo zasáhnout do právní sféry žalobce, neboť se obsah ani rozsah povinností žalobce nijak nezměnil, ani nedošlo ke změně výsledku odvolacího řízení. Konečně k otázce promlčení možnosti žalovaného vydat opravné rozhodnutí žalovaný uvádí, že s ohledem na systém prodlužování a stavění lhůt k vyměření daně je zjevné, že lhůta pro stanovení daně ještě neuběhla, neboť byla prodlužována zahájením daňové kontroly s žalobcem, vydáním rozhodnutí správce daně, vydáním rozhodnutí žalovaného, a následně byl běh této lhůty zastaven podáním správní žaloby.
22. Žalovaný dále k tvrzení žalobce, že podvod na DPH je potřeba vykládat v intencích trestního práva, uvádí, že pojmy, vztahující se k podvodu na DPH, jsou autonomní pojmy práva EU, neboť oblast DPH je harmonizovanou oblastí. Jedinou institucí, povolanou k výkladu tohoto pojmu, tak je Soudní dvůr EU, jehož výklad je pro členské státy závazný.
23. K odkazu žalobce na zrušující rozsudky krajského soudu v řízeních o žalobě žalobce proti žalovanému, vedených pod sp. zn. 29 Af 19/2018 a 29 Af 20/2018, žalovaný uvádí, že závěry z těchto rozsudků nelze vůbec aplikovat na nyní projednávanou věc, neboť podstata věci v těchto řízeních byla odlišná od podstaty nyní projednávané věci. V citovaných řízeních bylo totiž předmětem sporu nepřiznání nároku žalobce na odpočet DPH, resp. uznání účinných výdajů na dani z příjmů fyzických osob ze samostatné činnosti, pro faktické neprokázání přijetí mokrosolených kůží od deklarovaného dodavatele, resp. neprokázání jejich využití k ekonomické činnosti. V nyní projednávané věci neměl správce

daně pochybnosti o vzniku nároku žalobce na odpočet DPH, avšak tento nárok byl žalobci odepřen pro účast na daňovém podvodu.

IV. Posouzení věci soudem

24. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
25. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
26. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vadě výroku, v němž se žalovaný dopustil chyby v 11 číslech jednacích platebních výměrů, které byly v odvolacím řízení přezkoumávány. Krajský soud námitku žalobce nepovažuje za důvodnou.
27. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 8 Afs 18/2005-78, vyslovil, že rozhodnutí orgánu státní finanční správy, jakkoli jeho náležitosti zákon (§ 32 daňového řádu) vypočítává detailněji a důkladněji než obecný procesní předpis (správní řád), nejsou podrobena přísnosti srovnatelné například s přísností směnečnou, a z práva také nelze dovodit formální zásadu *sint, ut sunt, aut non sint* (ať jsou takové, jaké mají být, anebo ať nejsou), typickou pro skripturní obligace. Smyslem právní úpravy je mj. poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zodpovědně se rozhodnout pro to, zda bude proti výměru brojit odvoláním. Má-li vydané rozhodnutí všechny zákonné náležitosti, pak jejich samotné grafické učlenění na hmotném substrátu naprosto nelze zúžit na esenciální náležitost rozhodnutí, a jen z ní také dovozovat platnost či neplatnost rozhodnutí.
28. V rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pojmy nicotnosti a neplatnosti správního aktu nelze navzájem směšovat, neboť každý z nich má svůj vlastní a vzájemně odlišný obsah. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. (...) Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost. Pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 2 d. ř. (formální aspekt) nemůže sám o sobě*

způsobit neplatnost rozhodnutí; tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity (materiální aspekt). (...) K výkladu § 32 odst. 2 d. ř. nelze přistupovat formálně či formalisticky, nýbrž je vždy nutné hledat jeho smysl a účel, tedy ptát se, proč je určitá náležitost daňového rozhodnutí jeho součástí a zda její případný nedostatek je natolik intenzivní, aby zakládal jeho neplatnost. Platební výměr je zapotřebí vykládat jako celek; k závěru o neplatnosti proto nelze dospět na základě zjištění, že určitá náležitost rozhodnutí je uvedena pouze na jiném místě, než uvedena být měla. Platební výměr, v jehož výroku není uveden právní předpis, podle něhož byla daň vyměřena, a číslo účtu banky [§ 32 odst. 2 písm. d) d. ř.], nepůsobuje jeho neplatnost, jsou-li tyto údaje uvedeny v jiné jeho části.“

29. Principy, jimiž jsou vedena shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť žalovaný napadené platební výměry správce daně dostatečně zřetelně identifikoval na stranách 1 až 3 napadeného rozhodnutí, pročez nelze pochybovat o tom, jaké platební výměry žalovaný potvrdil. Z výroku napadeného rozhodnutí je v kontextu celého napadeného rozhodnutí zcela zjevné, jaké platební výměry žalovaný přezkoumával a k jakým závěrům v rámci odvolacího řízení dospěl. Nadto krajský soud uvádí, že z žaloby je zjevné, že žalobce přesně ví, k jakým zdaňovacím obdobím a jakým platebním výměrům se napadené rozhodnutí vztahuje, neboť závěry žalovaného v žalobě velice podrobně rozporuje. Rozhodnutí žalovaného tak nemůže být nepřezkoumatelné.
30. Žalobce dále rozporuje opravné rozhodnutí, kterým byly opraveny výše uvedené chyby výroku napadeného rozhodnutí, spočívající v chybách čísel jednacích platebních výměrů, které byly odvoláním žalobce napadeny. K tomu krajský soud uvádí, že rozhodnutí o opravě zjevných vad není předmětem nyní projednávané věci, proto krajský soud nebude posuzovat zákonnost postupu žalovaného. Ostatně, ani kdyby bylo rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností předmětem této žaloby, nemohl by krajský soud zákonnost tohoto rozhodnutí posuzovat pro nepřípustnost žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s.
31. Žalobce ve svých vyjádřeních taktéž odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2020, č. j. 29 Af 19/2018-106 a 29 Af 20/2018-99 s tvrzením, že krajský soud přisvědčil žalobcovým námitkám, vztahujícím se ke standardnosti obchodů žalobce, uvedeným v žalobě v nyní projednávané věci, neboť krajský soud v citovaných rozsudcích rozhodoval o meritu věci za shodných skutkových okolností. Této námitce krajský soud nemůže přisvědčit, a naopak se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že závěry z citovaných rozsudků vůbec nelze vztáhnout na nyní projednávanou věc. V rozsudku č. j. 29 Af 20/2020-99 totiž krajský soud rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neuznal žalobci odpočet účinných výdajů pro účely výpočtu daně z příjmu fyzických osob ze samostatné činnosti, v rozsudku č. j. 29 Af 19/2018-106 pak krajský soud rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neuznal žalobci odpočet DPH pro neprokázání splnění podmínek vzniku nároku na tento odpočet dle § 72 a § 73 zákona o DPH, nikoliv pro účast na daňovém podvodu. V obou zmiňovaných případech je přitom důkazní povinnost žalobce i žalovaného zcela odlišná, než v nyní projednávané věci. V citovaných rozsudcích totiž krajský soud rozhodoval za situace, kdy dle žalovanému nárok žalobce na jednotlivé daňové beneficie vůbec nevznikl. V nyní projednávané věci žalovaný neměl pochybnosti o tom, že žalobci vznikl nárok na odpočet DPH, pouze tento nárok žalobci pro zaviněnou účast na daňovém podvodu odepřel.

32. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně, na jehož základě neuznal žalobci odpočet na DPH za uskutečnění zdanitelného plnění v podobě přijetí mokrosolených hovězích kůží, a to z důvodu zaviněné účasti žalobce na podvodu na DPH.
33. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce ve svých daňových přiznáních uplatňoval odpočet DPH za období leden, březen až září 2013, leden až duben, červen, červenec, září až prosinec 2014, a leden až březen 2015. Podle § 72 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajících z citovaného § 73 odst. 1 zákona o DPH.
34. Při splnění těchto hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně zpravidla přiznán, neboť nárok na odpočet daně ve smyslu čl. 167 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice 2006/112“) je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představují právě situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, jak dovodil Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech *Mahagében a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11).
35. Jak zdůraznil i žalovaný, problematikou podvodného jednání ve spojitosti s daňovými subjekty uplatňovanými nároky na odpočet DPH se ve své judikatuře mnohokrát zabýval i Nejvyšší správní soud (s inspirací v judikatuře Soudního dvora EU týkající se zneužití práva či karuselových podvodů na DPH - viz např. citovaný rozsudek ve věci *Mahagében*; rozsudek ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd. a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, či rozsudek ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, C-439/04 a C-440/04). Cílem tzv. karuselového podvodu zpravidla není reálná ekonomická činnost, ale neuhrazení DPH na výstupu plátcem typu „missing trader“ (plátce, který daň na výstupu z titulu dodání zboží dalšímu plátcovi ve stejném státě nepřiznává v podaném daňovém přiznání k DPH, nebo jí přiznává, ale neplatí, popř. vůbec nepodává a stává se pro správce daně nekontaktní) a následované inkasem nadměrného odpočtu plátcem typu „broker“ (plátce, kterému vzniká nadměrný odpočet z titulu uplatněného odpočtu z přijatého zdanitelného plnění v daném členském státě a osvobozeného od plnění při dodání zboží do EU). Dalším subjektem, který je do řetězce zpravidla zařazován, je „buffer“, jehož úkolem v řetězci je navenek působit jako běžný obchodník a vytvořit tak zdání legality plnění zasaženého daňovým podvodem, tedy zastřít vazby mezi jednotlivými články řetězce (zejména mezi *missing traderem* a ostatními články řetězce), a znesnadnit či znemožnit tak odhalení daňového podvodu. „Pojmem ...podvod na DPH...se v souladu s touto judikaturou označují situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem šesté směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).

36. prizmatem závěrů přijatých v citované judikatuře krajský soud přistoupil k hodnocení, zda v daném případě žalovaný (či správce daně) prokázal existenci první podmínky, jež musí být splněna při odepření nároku daňového subjektu na odpočet DPH, tj. zda zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že v posuzované obchodní transakci (řetězci) došlo k podvodnému jednání na DPH a tedy, že nedošlo k odvedení daně jedním z účastníků řetězce.
37. Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný nedostatečným způsobem prokázal existenci chybějící daně v případě obchodních transakcí mezi dodavateli žalobce a žalobcem. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce existence podvodného řetězce dospěl k závěrům (shodně se správcem daně), že jednak posuzované transakce vykazují znaky podvodného jednání, a to kvůli zjištěným nestandardnostem v posuzovaném řetězci, a jednak v řetězci, jehož byly žalobce součástí, došlo dle žalovaného k podvodu, jelikož existence chybějící daně, resp. nemožnost ověření jejího zaplacení u nekontaktních článků v tuzemsku, byla prokázána. Krajský soud se s uvedenými právními závěry žalovaného nicméně neztotožňuje, a to z následujících důvodů.
38. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že daňové orgány nemají povinnost prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí však postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech podvod spočíval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60). Musí vysvětlit, v čem tkvěla podstata daňového podvodu, či vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se o daňový podvod jednalo. Z rozhodnutí daňových orgánů musí být jasně patrné, že došlo k narušení daňové neutrality, tedy že (zjednodušeně řečeno) nebyla odvedena daň jedním ze subjektů v řetězci, zatímco jiný subjekt si daň odečetl, a to za účelem získání zvýhodnění. V tomto ohledu nelze považovat tvrzení, že u jednoho z článků obchodního řetězce nebylo pro jeho nekontaktnost možné ověřit plnění daňové povinnosti. Daňové orgány musí postavit najisto, zda nekontaktní subjekt svou daňovou povinnost splnil či nikoliv. Existence chybějící daně totiž je základním předpokladem pro to, aby mohl být daňový subjekt shledán odpovědným za účast na daňovém podvodu (srov. odst. [46] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 Afs 163/2015-44).
39. Výchozí premisa, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel a podle níž je znakem podvodu na DPH také to, že jeden ze zapojených subjektů „[c]o se týče samotného narušení neutrality daně, je třeba konstatovat, že jako chybějící daň nelze chápat pouze situaci, kdy je daň vyměřena a konkrétní daňový subjekt ji neuhradí. V rámci správní praxe se správci daně ve většině případů setkávají s tím, že skutečnost, zda byla daň z předmětného plnění v řetězci odvedena, nelze ověřit pro nekontaktnost některých článků obchodního řetězce tzv. missing traders [...], přičemž tato skutečnost musí být také považována za narušení neutrality daně z důvodu řádného fungování systému DPH a efektivního odhalování podvodů na této dani.“ (citace odst. [28] napadeného rozhodnutí), je proto chybná. S ohledem na to, že nárok na odpočet daně může být omezen jen ve výjimečných případech, pokud je prokázáno, že byl uplatňován podvodně (rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech *Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL*), nemůže soud aprobovat názor, podle něhož, nelze-li u nekontaktního subjektu ověřit, zda přiznal a uhradil daň nebo zda přiznanou a odvedenou daň uhradil ve správné výši, je třeba automaticky předpokládat, že se jedná o daň chybějící. Pokud by bylo správcem daně umožněno, aby daňovému subjektu odepřel nárok na odpočet daně na základě blíž nepodložených domněnek o podvodném jednání dodavatelů či

subdodavatelů daňového subjektu, vedlo by to k nepřiměřenému rozšíření palety oněch výjimečných případů až k rezignaci na důkazní povinnost správce daně, jehož úkolem je prokázat, že byl spáchán daňový podvod a že o něm daňový subjekt domáhající se nároku na odpočet věděl nebo mohl a měl vědět

40. Žalovaný závěr o zákonnosti svého postupu opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně o rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55, a rozsudek ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 16/2017-43, a dále také o rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Întreprinderea Individuală Dobre M. Mariusze*, C-159/17, ze dne 7. 3. 2017. Ani z jednoho z judikátů, citovaných žalovaným, však jím takto jednoznačně formulované právní názory nevyplývají. V citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu bylo shodně pouze konstatováno, že „Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že zjištěné skutkové okolnosti svědčí pro závěr, že se společnost [...] dopustila podvodu na DPH. Jednou z typických forem podvodu na DPH je situace, kdy plátce DPH prodá zboží s DPH, ale vybranou DPH neodvede do státní pokladny, ačkoliv je k tomu povinen. Dojde tedy k daňovému úniku. Poté tento dodavatel „zmizí ze scény“. Nepodává daňová přiznání, je pro místně příslušného správce daně nekontaktní, registrované sídlo je pouze formální (zpravidla na dané adrese formálně sídlí velké množství subjektů, které se tam fakticky nevyskytují) apod.“ Zároveň však v obou citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu bylo žalovaným, resp. správcem daně postaveno najisto, že v daném případě existovala chybějící daň. Pokud pak jde o rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Întreprinderea Individuală Dobre M. Mariusze*, k tomu krajský soud uvádí, že Soudní dvůr EU hovořil o dvou samostatných důvodech pro odepření nároku na odpočet DPH, a sice 1) jestliže je prokázáno, že z důvodu nesplnění povinností, které je jí vytýkáno, neměla daňová správa k dispozici informace nezbytné k prokázání toho, že jsou splněny hmotněprávní věcné požadavky pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty zaplacené na vstupu uvedenou osobou povinnou k dani 2) nebo když tato osoba jednala podvodně, aby mohla požívat tohoto práva, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Závěrem tohoto rozsudku tedy nebylo, že by bylo možno odepřít nárok na odpočet DPH pro daňový podvod z důvodu, že daňový subjekt nedoložil potřebné listiny k prokázání oprávněnosti uplatněných nároků.
41. Nadto ze správního spisu vyplývá, že správce daně vedl daňovou kontrolu taktéž se společností Betunada s.r.o. a Marginal s.r.o., a na základě výsledku těchto daňových kontrol oběma společnostem DPH doměřil. Krajský soud však může zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného hodnotit pouze podle toho, co vyplývá z jeho odůvodnění, příp. jak je toto odůvodnění podloženo spisovým materiálem. Krajský soud nemůže konstatovat, že napadené rozhodnutí je zákonné, přestože žalovaný odůvodnil existenci chybějící daně v obchodním řetězci nezákonným způsobem, pouze proto, že ze spisové dokumentace „mimoděk“ vyplývá, že správce daně dodavatelům žalobce DPH doměřil, a že tedy pravděpodobně v daném obchodním řetězci DPH skutečně chyběla.
42. Je však potřeba uvést, že ani argumentace žalobce, ze které v podstatě vyplývá, že správce daně může odečíst nárok na odpočet DPH pouze v rozsahu, v jakém bylo prokázáno, že z konkrétního zdanitelného plnění nebyla odvedena DPH, není správná. Odepření odpočtu na DPH je kvazisankčním mechanismem, nikoliv mechanismem *restitutio in integrum*. Jinými slovy, v případě prokázání účasti na podvodu na DPH není důvodem odepření odečtu na DPH to, že by daňový subjekt neměl na tento odpočet nárok (nebyly by splněny podmínky pro uplatnění odpočtu), ale skutečnost, že se zaviněně účastnil obchodů, jejichž cílem bylo nezákonným či zneužívajícím způsobem vylákat odpočet

DPH. Pro odepření odečtu na DPH proto není nezbytné prokazovat, že chybějící daň existuje právě u všech zdanitelných plnění, poskytnutých žalobci, z nichž byl žalobci odepřen odečet na DPH. Správci daně postačí, pokud prokáže, že u určitého daňového subjektu existuje chybějící daň, že obchodní řetězec, v němž tento daňový subjekt figuroval, byl zasažen podvodem na DPH, a že žalobce s takovým daňovým subjektem obchodoval v období, v němž byla chybějící daň identifikována, přičemž věděl nebo mohl vědět, že se účastní podvodu na DPH, a neučinil veškerá opatření, která po něm lze rozumně požadovat, aby své účasti na podvodu na DPH předešel.

43. Vzhledem k tomu, že žalovaný, resp. správce daně, neunesli důkazní břemeno ohledně existence chybějící daně, pak krajský soud nepovažoval za nezbytné zabývat se splněním dalších podmínek pro možnost odečtu DPH žalobci pro účast na daňovém podvodu, neboť bez prokázání existence chybějící daně vůbec nelze o existenci daňového podvodu uvažovat. Zároveň však krajský soud v žádném případě nevyslovil závěr, že by v obchodním řetězci mezi žalobcem a jeho dodavatelem nedošlo k daňovému podvodu, stejně jako neučinil jakékoliv závěry o případném zavinění žalobce při účasti na daňovém podvodu, nebo o dostatečnosti jím učiněných opatření pro to, aby své případné účasti na daňovém podvodu předešel.
44. Žalobce rovněž setrvale napadá způsob, jakým žalovaný vykládá pojem „podvod na DPH“ s poukazem na skutečnost, že tento pojem není definován českým právním řádem, a že proto je potřeba vycházet z úpravy podvodu v trestním právu a ze zásady, které jsou s trestněprávní povahou tohoto institutu spojeny. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce zjevně nepřikládá váhu odkazům žalovaného na sekundární právní akty Evropské unie a na jejich výklad Soudním dvorem EU, které je Česká republika povinna respektovat. Právní úprava DPH patří do jedné ze silně harmonizovaných oblastí práva členských zemí Evropské unie, ostatně „český“ zákon o DPH zakotvuje nárok na odpočet DPH právě na základě principu daňové neutrality, formulovaném ve směrnici 2006/112. Z uvedeného důvodu je pak třeba konstatovat, že pojem „podvod na DPH“ nemusí být zakotven v českém právním řádu formou zákona, neboť se do něj dostává jako autonomní pojem práva Evropské unie, konkrétně harmonizované oblasti úpravy DPH, vykládaný Soudním dvorem EU, jako autoritou, která má k takovému výkladu dle primárního práva Evropské unie jako jediná pravomoc, a který jsou české správní orgány a soudy povinny respektovat a aplikovat v souladu s tímto výkladem.
45. Pokud tedy žalobce opakovaně ve svých podáních namítal, že při výkladu pojmu podvodu na DPH je potřeba respektovat vymezení skutkové podstaty podvodu v trestněprávních předpisech, s tím související trestněprávní zásady, a že žalovaný si sám vytváří, vykládá a následně aplikuje pojem „podvod na DPH“ a s tím související pojmy (buffer, broker, missing trader), a že tento postup žalovaného je v rozporu se zásadami právního státu, tyto námitky žalobce nepovažuje krajský soud za důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný vycházel v daňovém řízení ze skutkového stavu (konstatoval, že v daném obchodním řetězci existuje chybějící daň), který nemá dostatečnou oporu ve správním spise. Z toho důvodu žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán

právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 s. ř. s.] a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.

47. Krajský soud takto rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv je žalobce požadoval, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
49. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – doplnění a replika) ve výši 4×3100 Kč a 4 režijní paušály ve výši 4×300 Kč, tedy celkem 13 600 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a 1 000 za návrh na přiznání odkladného účinku.
50. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 20 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu